

[Vilhelm Rasmussen.]

man vilde paavise, at der var et eller andet, som ikke gjorde Fyldest.

Det centrale i den konservative Opposition, som jeg ikke synes, de konservative Talere har faaet Øje for, er, at de ved deres Ændringsforslag netop bekæmper det, man skulde opnaa ved denne Lejlighed: at skaffe Ro i Sagen. Thi hvad siger de Konservative i deres Ændringsforslag i § 3? Der staar:

„Undervisningsministeren bemyndiges til at tilbyde Privatseminarier, der ønskes at afvikle deres Drift, følgende Vilkaar“.

Hvad bliver Konsekvensen, hvis det høje Ting vedtager dette Ændringsforslag? Den bliver, at man øjeblikkelig vil spørge, hvor har vi de Privatseminarier, som vil begynde at tilbyde en Afvikling? Og dette vil netop faa den Virkning i Livets Praksis, at de unge Mennesker ikke søger til et eller flere af de private Seminarier. Jeg maa derfor sige, at det Ændringsforslag, der er stillet fra konservativ Side, er meget uheldigt, netop naar det drejer sig om at faa tilvejebragt Ro i dette Spørgsmaal og opnaa Lovens Hovedformaal: at der uddannes et mindre Antal unge Seminarister.

Jeg kan indskrænke mig til disse Bemærkninger og vil endnu en Gang anbefale det høje Ting at vedtage det af Ministeren stillede Ændringsforslag og stemme imod de Ændringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem Hr. Povlsen og fra konservativ Side.

Hans Thyge Jacobsen: Med det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussens Tilladelse — og for Resten ogsaa uden — vil jeg gerne gøre et Par Bemærkninger. Først til det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen, som i sit første Indlæg saa godt som udelukkende anbefalede det foreliggende Ændringsforslag paa den Maade, at han angreb Det konservative Folkeparti, og paa den Maade, at han raabte højt op om de Bespærelser, som herigennem vilde finde Sted.

Jeg finder Anledning til, før den Krønike løber Landet rundt, i hvert Fald løber Fyn rundt, at gøre opmærksom paa, at Jonstrup Seminarium skal overgaa til Finansministeriet. Jeg tror, Finansministeren vil faa Grund til at sige, saaledes som jeg lærte paa Latinskolen: timeo Danaos, et dona ferentes — jeg frygter dem, endogsaa naar de bringer Gaver. Jeg har lagt Mærke til, at naar der foretages Bespærelser her, saa gøres det som

Regel paa den mystiske Maade, at der flyder nye Udgifter af Bespærelsesforanstaltningen, og jeg er da heller ikke i fjerneste Tvivl om, at naar Finansministeren, som nu modtager Jonstrup Seminarium som en Gave, kvit og frit, skal til at spørge sig selv og dernæst os, hvad han skal stille op med dette Aktiv, der er kommet dumpende til ham, skal vi nok faa at se Forslag om Nybevillinger — hvad de saa vil gaa ud paa, staar indtil videre ganske uopklaret.

Før det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen slaar sig saa stærkt for Brystet og altsaa ikke har anden saglig Begrundelse for det foreliggende Forslag, end at det er et Bespærelsesforslag, beder jeg ham nøje at overtænke, om ikke de Bespærelser, man her mener at have fremskaffet, vil bevirke yderligere Udgiftsstigning, naar „Bespærelserne“ kommer over i et andet Ministerium. Jeg tror det, jeg frygter det i hvert Fald, man skal i det hele taget være en lille Smule varsom, i hvert Fald mere varsom, end det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen er, naar han kommer i sin kendte Begejstring over de Forlig, han paa Skolelovgivningens Omraade slutter med Regeringspartierne. Thi saa bliver det ærede Medlem i højeste Grad uforsigtig — mere uforsigtig, end jeg tror, det ærede Venstreparti kan være glad for —, saa bliver han saa uforsigtig, at han fremsætter den ene Udtalelse mere rosenrød end den anden.

Naar man nu ser efter, hvad Loven egentlig involverer, viser det sig, at det ærede Medlems Begejstring har ledt ham paa Vildspor. Som Livet former sig, vil det vise sig, at der vil komme svære Skuffelser. Jeg tror, vi har tilstrækkelige Erfaringer derfor — jeg har Grund til at formode, at ogsaa ærede Kolleger inden for Venstrepartiet kender saadanne Skuffelser —, og jeg tror ikke, vi skal tage det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsens Forsikringer om Lovforslagets Fortrinlighed for gode Varer, før vi faar at se, hvordan det virker ude i Livets Virkelighed. Og hvad Bespærelser angaar, tror jeg i hvert Fald at turde forudsige, at Talen derom er det rene Mundsvæjr.

Rent bortset fra, at mine ærede Partifæller under Udvalgsarbejdet har indtaget det Standpunkt at ville gaa med til Nedlæggelse af nogle Seminarier, vil jeg tillade mig at sige, at jeg for mit Vedkommende forstaar ikke noget af det hele. Det er beklageligt, siger den højtærede Undervisningsminister. (*Undervisningsministeren* [Borgbjerg]: Jeg sagde ikke noget). Nej, men jeg kunde se paa den højtærede Undervisnings-